

وَيُنزِلُ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ رِزْقًا

الدَّرْسُ الثَّالِثُ

❖ فِعْلٌ ثَلَاثِي مُجَرَّدٌ وَ ثَلَاثِي مَزِيدٌ (۱)

به این فعلها توجه کنید: شَكَرْتُ (فعل ماضی ، اول شخص مفرد) ، يَعْرِفُ (فعل مضارع ، سوم شخص مفرد) ، أَنْظَرُ (فعل أمر ، دوم شخص مفرد) ، لَا تَخْرُجُوا (فعل نهی ، سوم شخص جمع) به سوم شخص مفرد (للغائب) ماضی این فعلها نیز توجه کنید: شَكَرَ ، عَرَفَ ، نَظَرَ ، خَرَجَ. حال به این فعلها توجه کنید: تَشَكَّرْتُ (فعل ماضی ، اول شخص مفرد) ، يَنْفَعِرُ (فعل مضارع ، سوم شخص مفرد) ، اعْتَرَفَ (فعل أمر ، دوم شخص مفرد) ، لَا تَسْتَخْرِجُوا (فعل نهی ، سوم شخص جمع) به سوم شخص مفرد (للغائب) ماضی این فعلها نیز توجه کنید: تَشَكَّرَ ، انْفَعَرَ ، اعْتَرَفَ ، اسْتَخْرَجَ.

نتیجه

به فعلی که صیغه للغائب ماضی آن فقط از سه حرف اصلی تشکیل شده باشد (مانند فعلهای گروه اول) ثلاثی مجرد گفته می شود.

و به فعلی که صیغه للغائب ماضی آن علاوه بر سه حرف اصلی ، حرف یا حروف زائد دیگری نیز داشته باشد (مانند فعلهای گروه دوم) ثلاثی مزید می گویند. این فعل ها هشت دسته اند که به هر دسته « باب » گفته می شود.

در جدول زیر به ترتیب چهار باب ثلاثی مزید « اسْتِفْعَال ، اِفْتِعَال ، اِنْفِعَال و تَفْعُل » آمده است:

الْبَاب	الْمَاضِي	الْمُضَارِع	الْأَمْر	الْمَصْدَر
اسْتِفْعَال	اسْتَفْعَلَ	يَسْتَفْعِلُ	اسْتَفْعِلْ	اسْتِفْعَال
	اسْتَرْجَعْ	يَسْتَرْجِعُ	اسْتَرْجِعْ	اسْتِرْجَاع
اِفْتِعَال	اِفْتَعَلَ	يِفْتَعِلُ	اِفْتَعِلْ	اِفْتِعَال
	اِشْتَعَلَ	يَشْتَعِلُ	اِشْتَعِلْ	اِشْتِغَال
اِنْفِعَال	اِنْفَعَلَ	يَنْفَعِلُ	اِنْفَعِلْ	اِنْفِعَال
	اِنْفَتَحَ	يَنْفَتِحُ	اِنْفَتِحْ	اِنْفِتَاح
تَفْعُل	تَفَعَّلَ	يَتَفَعَّلُ	تَفَعَّلْ	تَفْعُل
	تَخَرَّجَ	يَتَخَرَّجُ	تَخَرَّجْ	تَخْرُج

اهداف آموزشی کتاب این است که دانش آموز بتواند فعل و مصدر ثلاثی مزید را درست ترجمه کند ؛ فعل ماضی ، مضارع ، امر ، نهی ، مصدر و باب آنها را درست تشخیص دهد؛ لذا به توضیحات تکمیلی در این حوزه می پردازیم:

❖ فعل لازم و فعل متعدی

فعل لازم (ناگذر) فعلی که معنای آن با فاعل کامل می شود و به مفعول نیاز ندارد؛ مانند:

رَجَعَ جَوَادٌ : جَوَادٌ بَرِگشت. تَجَلَّسَ سَاجِدَةٌ : سَاجِدَةٌ می نشیند.

فعل متعدی (گذرا) فعلی که معنای آن با فاعل کامل نمی شود و به مفعول نیاز دارد؛ مانند:

أَرْسَلَ جَوَادٌ رِسَالَةً : جَوَادٌ نامه ای را فرستاد. يَقَطَعُ النَّجَارُ الخَشَبَ : نَجَارٌ چوب را می بُرد.

- ✓ غالباً برای تشخیص فعل لازم از متعددی می توانیم بپرسیم: « چه کسی را » ، « چه چیزی را » اگر پرسش معنا داشت، آن فعل متعددی است و اگر معنا نداشت لازم است.
- ✓ گاهی فعل لازم با حرف « ب » متعددی می شود؛ مانند:
- ﴿ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا ... ﴾ هر کس کار نیکی بیاورد، ده برابر آن [پاداش] دارد.

نکته
اگر به دنبال فعلی ضمیر متصل « ه ، هُما ... » بیاید آن فعل حتماً متعددی است و این ضمایر مفعول آن فعل می باشد؛ مانند: ضمیر « نا » در عبارت « إِنَّ الرُّسُولَ يَأْمُرُنَا بِالصَّدَقِ وَأَدَاءِ الْأَمَانَةِ »

❖ معنای بابهای مزید

- ✓ فعل باب « اِسْتَفْعَال » متعددی بوده و معمولاً برای طلب و درخواست بکار می رود؛ مانند:
- « فَاسْتَغْفِرُوا لَذُنُوبِهِمْ » پس برای گناهان خویش آمرزش خواستند. (اِسْتَغْفَرُوا : فعل متعددی)
- ✓ فعلهای باب « اِفْتِعَال » و « تَفْعُل » گاهی لازم و گاهی متعددی می باشد و معنای مشهور آن « مُطَاوَعَة » یعنی پذیرش اثر فعل است؛ مانند:
- « اِفْتَخَرَ الْأَسَدُ بِقُوَّتِهِ » شیر به نیروی خود افتخار کرد. (اِفْتَخَرَ: فعل لازم)
- « هُمْ يَتَحَدَّثُونَ » آنها گفتگو می کنند. (يَتَحَدَّثُونَ: فعل لازم)
- « اِكْتَسَبْنَا رِزْقَنَا » روزی خود را به دست آوردیم. (اِكْتَسَبْنَا: فعل متعددی)
- « التَّلْمِيذُ تَعَلَّمَ دُرُوسَهُ » دانش آموز درسهایش را آموخت. (تَعَلَّمَ: فعل متعددی)
- ✓ فعل باب « اِنْفِعَال » لازم است و معنای « مُطَاوَعَة » یعنی پذیرش اثر فعل را دارد؛ مانند:
- « اِنْقَطَعَتِ الْكَهْرِبَاءُ. » برق قطع شد. (اِنْقَطَعَتِ: فعل لازم)

(سراسری ۷۷ انسانی)

۶۸- مَيِّزَ الْجُمْلَةَ الَّتِي مَا جَاءَ فِيهَا فِعْلٌ مُتَعَدٍ:

السؤال

أ) الخيرات تقرب الإنسان من الله.

ب) الصلاة تصعد بالإنسان إلى العلو.

ج) العاقل يستعد لما بعد الموت و الموت أت.

د) يُجاءُ بالعباد يوم القيامة كلهم.

در گزینه « أ » فعل « تَقَرَّبَ » به معنای نزدیک می کند ، مفعول آن « الإنسان » است ، در گزینه « ب » و « د » « فعل » تصعد « و فعل « يُجاءُ » با حرف « ب » متعددی شده و در گزینه « ج » فعل « يَسْتَعِدُّ » به معنای آماده می شود، در برابر سؤال « چه کسی را » و « چه چیزی را » پاسخی ندارد بنابراین فعل گزینه « ج » « فعل لازم » و جواب سؤال است.

الجواب

۶۹- في أيِّ عبارة يكون الفعل لازماً:

السؤال

أ) يأخذها الناس لطبخها.

ب) استخرجوا الكتاب من محفظتكم.

ج) تعيش الأسماك في النهر و البحر.

د) جاء أخي بالطعام لضيوفنا الأعراء.

الجواب

۷۰- عَيَّنَ الْجُمْلَةَ الَّتِي مَا جَاءَ فِيهَا فِعْلٌ مَزِيدٌ:

السؤال

أ) لا تتخذوا إلهين إثنين.

ب) تحفظوا من الأرض فإنها أمكم.

ج) هؤلاء يشعرون بالمسؤولية.

د) المرافق العامة هي الأماكن التي تمتلكها الدولة.

الجواب

السؤال

۷۱- عَيَّنِ الْخَطَأَ فِي تَرْجُمَةِ الْفِعْلِ الْمَزِيدِ:

(أ) اِنْكَسَرَ الزُّجَاجُ: شَيْشُهُ شَكْسْتُهُ شَد.

(ب) اَسْتَغْفِرُ اللّٰهَ: اِزْ خِدَاوَنْدَ طَلَبِ اَمْرَشِ كَنْ.

(ج) يَحْتَفِلُ الْاِيرَانِيُوْنَ اَوَّلَ يَوْمٍ مِّنْ اَيَّامِ السَّنَةِ الشَّمْسِيَّةِ:

اِيرَانِيَانِ اَوَّلِيْنِ رُوْزِ اِزْ رُوْزَهَايِ سَالِ شَمْسِي رَا جِشْنِ مِيْ كِيْرَنْد.

(د) سَوْفَ نَتَخَرَّجُ كُلَّنَا مِنَ الْمَدْرَسَةِ: بَهْ زُوْدِيْ هَمَهْ مَا اِزْ مَدْرَسَهْ فَاَرْغِ التَّحْصِيْلِ خَوَاهِيْمِ شَد.

الجواب

۷۲- عَيَّنِ الْجُمْلَةَ غَيْرَ الصَّحِيحَةِ حَسَبَ الضَّمِيرِ:

(أ) هُوَ تَكَلَّمَ حَوْلَ أَهْمِيَّةِ اللُّغَةِ الْعَرَبِيَّةِ. (ب) أَنْتِ تَتَخَرَّجِينَ مِنَ الْمَدْرَسَةِ بَعْدَ سَنَتَيْنِ.

(ج) هُمْ تَعَرَّفُوا عَلَى الْأَصْدِقَاءِ بَعْدَ أُسْبُوعَيْنِ. (د) نَحْنُ سَاحَتَفِلُ « مِهْرَجَانَ مَطَرِ السَّمَكَ ».

الجواب

@arabic_yazdahom

شباھتھا

۱- فعل ماضی و فعل امر از باب « اِفْتَعَال »، « اِنْفَعَال » و « اِسْتِفْعَال » در بعضی از صیغه ها به هم شبیه هستند و تنها در حرکت دومین حرف اصلی با هم تفاوت دارند؛

مانند: ماضی: « اِجْتَهَدَا » (لِلْغَائِبِيْنَ) ، « اِجْتَهَدُوا » (لِلْغَائِبِيْنَ) ، « اِجْتَهَدَنْ » (لِلْغَائِبَاتِ) « تلاش کردند »

أمر: « اِجْتَهَدَا » (لِلْمُخَاطَبِيْنَ) ، « اِجْتَهَدُوا » (لِلْمُخَاطَبِيْنَ) ، « اِجْتَهَدْنَ » (لِلْمُخَاطَبَاتِ) « تلاش کنید »

۲- فعل ماضی و فعل امر از باب « تَفَعَّل » در بعضی از صیغه ها کاملاً به هم شبیه هستند؛

مانند: ماضی: « تَعَلَّمَا » (لِلْغَائِبِيْنَ) ، « تَعَلَّمُوا » (لِلْغَائِبِيْنَ) ، « تَعَلَّمْنَ » (لِلْغَائِبَاتِ) « آموختند »

أمر: « تَعَلَّمَا » (لِلْمُخَاطَبِيْنَ) ، « تَعَلَّمُوا » (لِلْمُخَاطَبِيْنَ) ، « تَعَلَّمْنَ » (لِلْمُخَاطَبَاتِ) « بیاموزید »

برای آگاهی بیشتر

۱- کلمه « اِنْتِصَار » از حروف اصلی « نَصْر »، مصدر باب « اِفْتَعَال » است و کلمه « اِنْقِلَاب » از حروف اصلی « قَلْب »، مصدر باب « اِنْفَعَال » است؛ توضیح اینکه اگر در چنین کلماتی بعد از حروف « اِن » حرف « ت » بیاید معمولاً این کلمات از باب « اِفْتَعَال » می باشند.

۲- اگر صیغه « لِلْغَائِبِ » از فعل ماضی با حروف « اِسْت » شروع شود و از شش حرف کمتر باشد از باب « اِسْتِفْعَال » نمی باشد. بنابر این کلماتی مانند « اِسْتَمَعَ » و « اِسْتَرَقَّ » فعل ماضی از باب « اِفْتَعَال » هستند.

السؤال

۷۳- عَيَّنِ مَا لَيْسَتْ « النَّوْنُ » مِنَ الْحُرُوفِ الْأَصْلِيَّةِ لِلْفِعْلِ:

(أ) النَّاسُ نِيَامٌ؛ فَإِذَا مَاتُوا انْتَبَهُوا. (ب) اِنْكَسَرَتْ اِحْدَى زُجَاجَاتِ الْمَوَادِّ الْكِيْمِيَاوِيَّةِ.

(ج) تَنْمُو الشَّجَرَةُ مِنْ حَبَّةٍ صَغِيرَةٍ. (د) اَلْمَرَاثِي الْعَامَّةُ هِيَ الْاُمَاكِنُ الَّتِي يَنْتَفِعُ بِهَا النَّاسُ.

الجواب

دانلود از اپلیکیشن یادرس

السؤال

۷۴- عَيَّن الصَّحِيحَ فِي نَوْعِ الْأَفْعَالِ وَ الْبَابِ:

- (أ) اِسْتَلْمْنَا (الْمَاضِي مِنْ بَابِ اِسْتِفْعَال)
 (ب) لَا تَحْتَرِفُونَ (النَّهْيُ مِنْ بَابِ اِفْتِعَال)
 (ج) اِسْتَعْفِرِي (الْمَاضِي مِنْ بَابِ اِسْتِفْعَال)
 (د) سَيَنْفَتِحُ (الْمُسْتَقْبَلُ مِنْ بَابِ اِنْفِعَال)

الجواب

در گزینه « أ » در فعل « اِسْتَلْمْنَا » غیر از ضمیر « نا » پنج حرف دیگر وجود دارد لذا نمی تواند از باب استفعال باشد زیرا باب استفعال دارای شش حرف است و این فعل از باب اِفْتِعَال است ، در گزینه « ب » حرف نون از آخر فعل حذف نشده لذا فعل نفی است، در گزینه « ج » فعل « اِسْتَعْفِرِي » بر اساس وزن فعل های مزید، فعل امر باب استفعال است و گزینه « د » گزینه صحیح است.

السؤال

۷۵- عَيَّن الْخَطَأَ فِي نَوْعِ الْأَفْعَالِ وَ الْبَابِ:

- (أ) تَعَلَّمَ (الْمَاضِي مِنْ بَابِ تَفَعَّل)
 (ب) لَا تَتَّخِذُوا (النَّهْيُ مِنْ بَابِ اِفْتِعَال)
 (ج) اِنْتَبَهُوا (الْأَمْرُ مِنْ بَابِ اِنْفِعَال)
 (د) يَتَّبِعُونَ (الْمَضَارِعُ مِنْ بَابِ اِفْتِعَال)

الجواب

۷۶- عَيَّن الصَّحِيحَ عَن كَلِمَةِ « الْاِصْطِفَافِ »: « الْمَصْدَرُ مِنْ بَابِ »

- (أ) تَفَعَّل (ب) اِفْتِعَال (ج) اِنْفِعَال (د) اِسْتِفْعَال

الجواب

(الْبَحْثُ الْعِلْمِيُّ)

اِقْرَأ النَّصَّ ثُمَّ اَجِبْ عَنِ الْاَسْئَلَةِ:

« سَلِيمَانُ وَ بَلْقِيسُ مَلَكَةٌ سَبَأٌ »

وَهَبَ اللَّهُ تَعَالَى لِسَلِيمَانَ عَلَيْهِ السَّلَامُ الْكَثِيرَ مِنَ النُّعْمِ وَ الْمَوَاهِبِ الَّتِي لَمْ يُعْطِهَا لِأَحَدٍ مِنَ النَّاسِ بَعْدَهُ ، مِنْهَا قُدْرَتُهُ عَلَى فَهْمِ لُغَةِ الطَّيْرِ وَ سَائِرِ مَخْلُوقَاتِ الْأَرْضِ . فِي أَحَدِ الْأَيَّامِ تَفَقَّدَ سَلِيمَانُ عَلَيْهِ السَّلَامُ الطَّيْرَ ، فَلَمْ يَجِدْ الْهُدَاهِدَ حَتَّى أَتَاهُ بِعُذْرٍ مَقْبُولٍ . فَلَمَّا جَاءَ الْهُدَاهِدُ سَأَلَهُ سَلِيمَانُ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَنْ سَبَبِ غِيَابِهِ فَقَالَ لَهُ الْهُدَاهِدُ: إِنَّهُ كَانَ فِي سَبَأَ وَ هِيَ مِنْ بِلَادِ الْيَمَنِ وَ أَخْبَرَهُ عَنْ مَمْلَكَةِ عَظْمِيَّةٍ رَأَاهَا هُنَاكَ ، تَحْكُمُهَا مَلَكَةٌ لَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ ، وَ قَدْ عَبَدَ أَهْلُهَا الشَّمْسَ مِنْ دُونِ اللَّهِ . أَرَادَ سَلِيمَانُ عَلَيْهِ السَّلَامُ أَنْ يَخْتَبِرَ الْهُدَاهِدَ ، وَ يَعْرِفَ أَنْ كَانَ صَادِقًا أَمْ لَا ؟ فَأَعْطَاهُ كِتَابًا لِيُؤْصِلَهُ إِلَى مَلَكَةِ سَبَأَ ، فَذَهَبَ الْهُدَاهِدُ بِالْكِتَابِ وَ أَلْقَاهُ عَلَى سَرِيرِ الْمَلِكَةِ فَلَمَّا قَرَأَتْ مَا فِيهِ وَجَدَتْهُ دَعْوَةً لَهَا وَ لِقَوْمِهَا لِعِبَادَةِ اللَّهِ تَعَالَى .

كَانَتْ بَلْقِيسُ مَلَكَةٌ سَبَأَ مَلَكَةٌ حَكِيمَةٌ عَاقِلَةٌ فَأَرْسَلَتْ إِلَى سَلِيمَانَ عَلَيْهِ السَّلَامُ الْهُدَايَا النَّفْسِيَّةَ وَ الْعَجِيبَةَ وَلَكِنْ لَمْ يَقْبَلْ سَلِيمَانُ عَلَيْهِ السَّلَامُ الْهُدَايَا . فَأَرْسَلَتْ بَلْقِيسُ إِلَى سَلِيمَانَ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِأَنَّهَا قَادِمَةٌ إِلَيْهِ مَعَ أَشْرَافِ قَوْمِهَا حَتَّى تَعْرِفَ مَاذَا يُرِيدُ مِنْهَا ، وَ حَتَّى تَتَعَرَّفَ عَلَى الدِّينِ الَّذِي يَدْعُوهَا إِلَيْهِ . وَ أَمَرَتْ بَلْقِيسُ بِالاسْتِعْدَادِ لِلرَّحَلَةِ ، ثُمَّ سَارَتْ إِلَى سَلِيمَانَ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَعَ أَشْرَافِ قَوْمِهَا وَ جَنُودِهَا وَ كَانَ عَدَدُهُمْ كَبِيرًا .

وَ لَمَّا عَرَفَ سَلِيمَانُ عَلَيْهِ السَّلَامُ أَنَّ الْمَلَكَةَ تَعْتَزِمُ زِيَارَتَهُ ، شَيَّدَ لَهَا صَرْحًا عَظِيمًا وَ كَسَى أَرْضِيَّتَهُ بِالزُّجَاجِ حَتَّى يَعْرِفَ الزَّائِرُونَ مَدَى قُوَّتِهِ وَ عَظَمَةَ سُلْطَانِهِ وَ حَتَّى يَظْهَرَ لَهَا الْمَزِيدُ مِنْ مَظَاهِرِ قُوَّتِهِ ، أَمَرَ بِأَنْ يُؤْتِيَ بِعَرْشِهَا الْجَمِيلِ الَّذِي تَرَكَتْهُ فِي مَمْلَكَتِهَا لِتَجْلِسَ عَلَيْهِ عِنْدَ وُضُوعِهَا إِلَى مَمْلَكَتِهِ .

فَلَمَّا جَاءَتْ بَلْقِيسُ وَجَدَتْ عَرْشَهَا دَاخِلَ الصَّرْحِ فَلَمْ تُصَدِّقْ عَيْنَيْهَا وَ ظَنَّتْ أَنَّ عَرْشَ سَبِيئَةٍ بِعَرْشِهَا ، ثُمَّ أَرَادَتْ دُخُولَ الصَّرْحِ لِتَصِلَ إِلَى الْعَرْشِ ، فَظَنَّتْ أَنَّ الزُّجَاجَ عَلَى الْأَرْضِ مَاءٌ فَرَفَعَتْ ثِيَابَهَا كَيْ لَا تَسْقُطَ فِي الْمَاءِ ، فَلَمَّا عَرَفَتْ أَنَّ مَا فِي الْأَرْضِ زُّجَاجٌ ، تَعَجَّبَتْ مِنْ قُدْرَةِ سَلِيمَانَ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَ عَظَمَةِ مُلْكِهِ . ثُمَّ أَخَذَ سَلِيمَانُ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَدْعُوهَا إِلَى عِبَادَةِ اللَّهِ تَعَالَى وَ تَرَكَ مَا هِيَ عَلَيْهِ مِنْ عِبَادَةِ الشَّمْسِ فَاسْتَجَابَتْ لَهُ هِيَ وَ قَوْمُهَا وَ دَخَلُوا جَمْعِيًّا فِي دِينِ سَلِيمَانَ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَ عَرَفُوا بِصِدْقِ أَنَّ الْعِبَادَةَ لِلَّهِ وَحْدَهُ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ .

الْمُعْجَم:

أَتَاهُ: نزد او آمد أَرَادَ: خواست اسْتَجَابَتْ: استجابت کرد الاستعداد: آمادگی أَلْقَاهُ: آن را انداخت أَنْ يَخْتَبِرَ: اینکه بیازماید تَحَكُّمٌ: حکومت می کند تَعَتَّرَمُ زيارته: قصد دیدن او را میکند تَفَقَّدَ: جویا شد. الْغِيَابُ: پیراهن الجنود: سربازان	حَتَّى تَتَعَرَّفَ: تا اینکه بشناسد حَتَّى تَعْرِفَ: تا اینکه بداند رَأَاهَا: او را دید الرَّحْلَةَ: سفر رَفَعَتْ: بالا برد الزَّجَاجَ: شیشه سَارَتْ: حرکت کرد السَّرِيرَ: تخت شَيْدَ: دستور ساختن داد صَرَحًا: قصر باشکوه الطَّيْرَ: پرنده	ظَنَّتْ: گمان کرد عَبَدَ: پرستش کرد العَرْشَ: تخت عَيْنَيْهَا: چشمانش قَادِمَةٌ إِلَيْهِ: به سوی او می آید كَسَى: پوشاند كِي لِاتَّبِعَلِ بِالماءِ: با آب خیس نشود لِتَصَلَ: تا برسد لَمَّا: وقتی که	لَمْ تُصَدِّقْ: باور نکرد لَمْ يَجِدْ: نیافت لَمْ يُعْطِهَا: عطا نکرد لِيُوصِلَهُ: تا به او برساند مَدَى: نهایت المملكة: پادشاه المواهب: ج موهبه: عطا ، بخشش وَجَدَتْ: یافت وَهَبَ: بخشید ، داد يَدْعُو: دعوت می کند
--	---	--	---

۷۷- مَبْرُورُ الخَطَأُ فِي التَّرْجُمَةِ:

السؤال

أ) أَتَاهُ الْبُلْبُلُ بِعُذْرٍ مَقْبُولٍ. بَلْبَلُ بَهَانِهِ أَوْ رَا بِذِيْفِرْت.

ب) أَرَادَتْ أَنْ تَتَعَرَّفَ عَلَى الدِّينِ الَّذِي يَدْعُوهُا إِلَيْهِ.

خواست نسبت به دینی که او را به سویش فرا می خواند آشنایی پیدا کند.

ج) رَفَعَتْ ثِيَابَهَا كِي لِاتَّسَقَطَ فِي المَاءِ. پیراهنش را بالا زد تا در آب نیفتد.

د) شَيْدَ سُلَيْمَانُ عَلَيْهَا لَهَا صَرَحًا عَظْمِيًّا. سلیمان (ع) قصر باشکوه و بزرگی برای او بنا کرد.

.....
.....

الجواب

۷۸- عَيَّنِ الجُمْلَةَ الَّتِي مَا جَاءَ فِيهَا الفِعْلُ المَزِيدُ:

السؤال

أ) تَفَقَّدَ سُلَيْمَانُ عَلَيْهَا الطَّيْرَ.

ب) أَرَادَ سُلَيْمَانُ عَلَيْهَا أَنْ يَخْتَبِرَ الهُدْهَدَ.

ج) عَرَفَ سُلَيْمَانُ عَلَيْهَا أَنَّ المَلِكَةَ تَعَتَّرَمُ زيارته.

د) أَخَذَ سُلَيْمَانُ عَلَيْهَا يَدْعُوها إِلَى عِبَادَةِ اللَّهِ.

.....
.....

الجواب

أَجِبْ عَنِ الأَسْئَلَةِ بِالكَلِمَةِ الواحِدَةِ.

أ) مَنْ كَسَى أَرْضِيئَهُ بِالزَّجَاجِ؟

ب) هَلْ قَبِلَ سُلَيْمَانُ عَلَيْهَا الهُدَايَا؟

ج) مَنْ ذَهَبَ إِلَى مَلِكَةٍ سَبَأَ بِالكِتَابِ؟

عَيَّنِ الصَّحِيحَ وَ الخَطَأَ حَسَبَ النَّصِّ.

أ) دَخَلَتْ بِلْقَيْسُ وَ قَوْمُهَا جَمْعِيًّا فِي دِينِ سُلَيْمَانَ عَلَيْهَا.

ب) سَارَ سُلَيْمَانُ عَلَيْهَا مَعَ جُنُودِهَا إِلَى بِلْقَيْسِ.

ج) ظَنَّتْ بِلْقَيْسُ أَنَّ العَرْشَ سَبِيهَ بِعَرْشِهَا.